

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Blanše Turić, članica vijeća, uz višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice Hrvatske gospodarske komore, Z., koju zastupa T. N., dipl. iur., protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe u. F., Z., kojeg zastupa predsjednik N. K., radi poništenja rješenja o ostvarivanju prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 17. siječnja 2019.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjevi koji glasi:

“Poništava se Rješenje Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/18-01/294, URBROJ: 401-01/05-18-2.“

Obrazloženje

Tužitelj je rješenjem KLASA: 008-02/18-04/07, URBROJ: 311-05-04-18-02 od 15. ožujka 2018. odbio zahtjev korisnika kojim je zahtijevao popis zaposlenih (stanje veljača 2018.) kod tužitelja.

Protiv tog rješenja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik osporavanim rješenjem usvojio i poništio tužiteljevo rješenje te odobrio korisniku pravo na pristup traženim informacijama. Ujedno je naložio tužitelju da postupi po navedenoj odluci.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja i potvrđivanje rješenja od 11. rujna 2018. (čl. 22. st. 2. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi tvrdi da se zaposlenici komore, s obzirom da se ne financiraju iz proračuna, ne smatraju zaposlenicima u javnom sektoru. Navodi da u predmetnom slučaju pored odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama treba imati u vidu i odredbe Zakona o zaštiti osobnih podataka te da je utvrdio kako prevladava pravo na zaštitu osobnih podataka u odnosu na pravo na pristup informacijama, uzimajući svakako u kontekst i ostale osnove. U odnosu na zlouporabu prava na pristup informacijama tužitelj tvrdi da je potrebno utvrditi

postojanje subjektivnog ili objektivnog elementa s obzirom na kontekst podnošenja zahtjeva, ciljeve te međusobni odnos podnositelja i tijela javne vlasti. Tvrdi da je tuženik pogrešno prilikom razmatranja postojanja zlouporabe prava utvrđuje da tužitelj traži informacije koje se odnose na trošenje financijskih sredstava Hrvatske gospodarske komore te samim time na zakonitost djelovanja javne vlasti odnosno raspolaganje javnim sredstvima financiranim parafiskalnim nametima: članarinama i doprinosom. Po mišljenju tužitelja javni interes u ovom slučaju ne postoji već postoji interes određenih političkih stranaka za ukidanjem „neodgovornih“ komora koje su i naručitelji projekta. Tužitelj predlaže poništiti tuženikovo rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti ostaje kod navoda iz pobijanog rješenja. Tvrdi da tužitelj, osim što je propustio utvrditi da su zaposlenici komore plaćeni javnim sredstvima, nije dao niti jedan argument na koji način bi davanje popisa zaposlenih u Komori kao tijelu javne vlasti predstavljalo povredu zaštićenih osobnih podataka, odnosno na koji način bi osobni podaci zaposlenika Komore bili ugroženi njihovim objavljivanjem. Mišljenja je kako je uspio dokazati i obrazložiti nepostojanje subjektivnog i objektivnog elementa zlouporabe prava na strani podnositelja zahtjeva, prvenstveno kroz objektivni element koji je ključan i lako dokaziv, odnosno koji postoji ili ne postoji. Navodi da u ovom slučaju tijelo javne vlasti zaprima razumnu količinu zahtjeva za pristup informacijama od kojih se mnoge informacije moraju već prvoaktivno objaviti na internetskim stranicama tijela javne vlasti.

Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i potvrditi pobijano rješenje.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a) sud je bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz spisa proizlazi da je F. od tužitelja zatražio određene informacije s kojim zahtjevom je prvostupanjskim rješenjem odbijen pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točaka 2. i 5. ZPPI-a.

Protiv tog rješenja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik usvojio te poništio tužiteljevo rješenje.

Po ocjeni ovog suda pravilno je tuženik poništio tužiteljevo rješenje.

Naime, tuženik je pravilno ocijenio i razložno obrazložio da se u predmetnom slučaju radi o javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. ZPPI-a kojim je propisano da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak. Pravilno navodi tuženik da zaposlenici Komore na svoja radna mjesta uglavnom dolaze javnim natječajem, da su plaćeni iz javnih sredstava, da djeluju u javnom interesu te da su njihova imena i prezimena i podaci kao što su u opis poslova, bruto plaća i slično javno dostupni podaci.

U odnosu na tvrdnje tužitelja vezane uz interes zaštite osobnih podataka zaposlenika Komore valja navesti da je tuženik pravilno ocijenio da podaci o imenu i prezimenu predstavljaju osobne podatke, ali da to ne znači da takvi podaci u svakom slučaju predstavljaju i zaštićene osobne podatke, posebice u slučaju kada se radi o zaposlenicima u tijelu javne vlasti. Stoga ni po ocjeni ovog suda nije bilo osnove za ograničenja u smislu odredbe članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a.

Isto tako nije bilo razloga za ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a jer informacije o imenima i prezimenima zaposlenika Komore ne predstavljaju poslovnu tajnu, kako je to pravilno obrazložio i tuženik.

Nadalje tužitelj u svom rješenju parafrazira odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a, time da ne pojašnjava u čemu bi se uopće sastojala zlouporaba prava na pristup informacijama od strane korisnika. Tuženik u osporavanom rješenju pojašnjava subjektivni te objektivni element zlouporabe prava na pristup informacijama, a potom tužitelj u tužbi opširno iznosi svoja stajališta o navedenom. Međutim sva ta izlaganja ne utječu na ocjenu zakonitosti tužiteljevog rješenja kojim je odbijen korisnikov zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama.

Slijedom navedenog tuženik je pravilno ocijenio da je dopušteno i na zakonu utemeljeno omogućiti pristup zatraženoj informaciji, uz razložno obrazloženje s kojim je ovaj sud u cijelosti suglasan.

S obzirom na navedeno, tuženik je pravilno primijenio odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, stoga je ovaj sud, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 17. siječnja 2019.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.